

העבריינים

וילהלם דריימאן (Wilhelm Dreimann)

(1940 עד 1946) הועבר ב 1940 מהמשטרה המקומית כשומר למחנה הריכוז בנויאנגאמה (Neuengamme). במחנה הוא היה מוציא להורג קבוע. האסירים כינו אותו "התליין של נויאנגאמה". לפי עדותו של פראהם הוא רצח לפחות את שני הילדים הראשונים, ובעזרתו של ויהאגן גם את האסירים המבוגרים. במשפט שנערך בבית קוריו (Curio Haus) בהמבורג הוא נידון למיתה והוצא להורג.

יוהאן פראהם (Johann Frahm)

(1901 עד 1946) קיבל את הכשרתו המקצועית במחנה הריכוז זאכסנהאוזן (Sachsenhausen) ב 1939. מנובמבר 1942 מילא את תפקידו בנויאנגאמה, משנת 1944 תחת פיקודו של מנהל המשד דריימאן, עבד במשד המחנה. הוא השתתף ברצח הילדים והאסירים המבוגרים. במאי 1945 הוא הצליח לברוח אל משפחתו בעיר קלווה (Kleve). בסוף אוקטובר 1945 הוא נאסר על ידי חוקרים בריטיים בגלל מעשי הרצח ברחוב בולנהוזאר דאם (Bullenhser Damm). במשפט שנערך בבית קוריו בהמבורג הוא נידון למיתה והוצא להורג ב 11 לאוקטובר.

דר. קורט הייסמייאר (Dr. Kurt Heißmeyer)

(1905 עד 1967) היה רופא בהוהאנליכן (Hohenlychen) ורצה להתמנות לפרופסור. לשם כך היה עליו לבצע ניסויים רפואיים. הוא הזריק לילדים נגיפי שחפת וניתח אותם, כדי להוציא מהם את הבלוטות מבית השחי. כתוצאה הילדים קבלו חום וסבלו מכאבים. בעזרת נסיונות אלו הוא רצה להוכיח, שניתן לרפא שחפת על ידי הרכבת שחפת עור מלאכותית, וגם, שבני אדם מ"גזע נחות" מקבלים שחפת בקלות יתרה מאחרים. הרעיון הראשון בוטל כבר מזה שנים רבות בעולם המדע. הרעיון השני היה תוצר אידאולוגיית הנאצים בלבד. אחרי המלחמה הייסמייאר יכול היה לעבוד למעלה מעשרים שנה בגרמניה המזרחית (DDR) כרופא ריאות.

ב 1964 נודע בגרמניה המזרחית שרופא הריאות השתתף בנסיונות בבני אדם. הוא נאסר ב 1966 ונידון על ידי בית המשפט המחוזי בעיר מאגדבורג (Magdeburg) למאסר עולם. בבית המשפט התברר שהוא הזריק לפחות לארבעה ילדים נגיפי שחפת, ושהחדיר נגיפים כאלו גם לריאות הילדים. קורט הייסמייאר מת ב 1967 בתא המאסר.

אוואלד יאוך (Ewald Jauch)

(1902 עד 1946) היה מ 1940 עד 1944 תחילה כשומר, מאוחר יותר כפקיד במשד מחנה הריכוז בנויאנגאמה. מדצמבר 1944 הוא היה מפקד מחנה החוץ ברחוב בולנהוזאר דאם. גם הוא היה שותף ברצח הילדים ומשום כך נידון למות ב 1946, במשפט בבית קוריו, והוצא להורג בתליה ב 11 לאוקטובר.

(Sig. F 2001-4403)

מאקס פאולי (Max Pauly)

(1907 עד 1946) בא מואסלבורן (Wesselburen) בחבל דיטמארשנוואר (Dithmarschenwar) והיה סוחר קימונעי במקצועו. בשנת 1930 הוא התקבל כחבר במפלגה הנאצית (NSDAP) וב 1932 התקבל ל-SS. מ אוגוסט 1942 הוא היה מפקד מחנה הריכוז נויאנגאמה. ממרכז פיקוד גבוה של ה-SS בברלין הוא קיבל את הפקודה להרוג את הילדים. הוא העביר את הפקודה הלאה לאלפרד טראבינסקי. מאקס פאולי נידון ב 3 למאי 1946 למיתה והוצא להורג בעיר האמלן (Hameln) ב 8 לאוקטובר 1946.

הנס פרידריך פטרן (Hans Friedrich Petersen)

(1897 עד 1967) עבד כבעל דרגה נמוכה ב-SS כנהג משרד הדואר במחנה הריכוז נויאנגאמה. הוא נהג במשאית שהביאה את הילדים עם המטפלים שלהם ושישה שבויי מלחמה רוסים לרחוב בולנהוזר דאם. במשפט בית קוריו הוא לא עמד למשפט ואפילו לא נשמע כעד, גם לא מאוחר יותר. הוא נפטר ב 1967 בעיר זונדרבורג (Sonderburg) בדנמרק.

אדולף שפאק (Adolf Speck)

(1911 עד 1946) הגיע כשומר למחנה הריכוז נויאנגאמה, ובקיץ אותה שנה הוא מונה כמפקד היחידה במפעל הלבנים במחנה הריכוז. הוא נחשב כמעביד אלים. יחד עם ויהאגן הוא שמר על השבויים הסובייטיים בליל הרצח. במשפט בבית קוריו הוא העיד, שבמו ידו הרג ביריה את אחד השבויים, כי אלו זרו מלח בעיניו. במאי 1946 הוא נידון למיתה והוצא להורג באוקטובר 1946.

© The National Archives (Sig. WO 309-935), Great Britain

ארנולד שטריפל (Arnold Strippel)

(1911 עד 1994) היה משנת 1935 עד סוף המלחמה איש-SS במחנות ריכוז שונים. תחילה בזאכסנהואן, לאחר מכן מיולי 1937 עד מארס 1941 במחנה בוכנאלד כפקיד ראשי. ממארס 1941 היה תחילה בנאצוילאר (Natzweiler) בחבל הזאר(Saar), ומאוקטובר 1941 במחנה הריכוז מיידיאנק. מחדש מאי 1943 הוא היה מפקד מחנה עבודות הכפיה בפאנמונדה (Peenemünde). מאוקטובר 1943 עד מאי 1944 היה אחראי על מחנה הריכוז בפוגט (Vught) בהולנד. לאחר מכן היה במחנה הריכוז נויאנגאמה עם כל מחנות החוץ של מחנה זה. ב 1945 הוא התחבא, כיון שפחד שיענש על ידי הבריטים, וחי תקופה ממושכת תחת שמות סתר שונים. ב 1948 הוא נאסר, וישב במחנה מעצר בגלל השתייכותו ל-SS. כיוון שבאותו זמן עוד לא היו מספיק הוכחות נגדו הוא שוחרר.

© Bundesarchiv Berlin (Sig. BDC/RS, Strippel, Arnold, geb. 2.6.1911)

בסופו של דבר הוא נידון למאסר עולם על ידי בית המשפט המחוזי בפראנקפורט ב 1 ליוני 1949, בגלל רצח אסירים במחנה בוכנאלד. הגיש כמה בקשות לחידוש המשפט. פסק הדין נגדו בוטל בסופו של דבר והוא נידון מחדש ב 1970 בגלל עזרה לרצח לעונש מאסר של שש שנים. עבור תקופת המאסר, שהייתה מעבר לעונש שקיבל, הוא זכה בפיצויים בגובה של DM 121.500,00. מאוחר יותר, למרות שבית המשפט בפראנקפורט דן אותו ב 1981 בגלל עזרה לרצח במחנה הריכוז מיידיאנק לשלוש שנים ושישה חודשי מאסר, לא היה עליו להיכנס לבית הסוהר בגלל בריאותו הלקויה. בשנות השישים בדקה התביעה הכללית את אפשרות השתתפותו ברצח הילדים ברחוב בולנהוזאר דאם. במשפט בבית קוריו העידו טראבינסקי, דיימאן, יאוך ופראהם נגדו. התביעה הכללית סגרה את התיק, משום שלדעתה לא היו מספיק הוכחות נגדו. בגלל תלונה של משפחות הקורבנות התביעה הכללית פתחה את התיק מחדש בשנת 1979.

בסופו של דבר נפתח משפט נגדו ב 1983 בגלל 42 מקרי רצח ב-20 הילדים, ארבעת רופאי מחנה הריכוז, המטפלים בילדים ושבויי מלחמה סובייטיים. בית המשפט המחוזי בהמבורג סגר את התיק ב 1987, משום ששטריפל לא היה בר משפט יותר בגלל בריאותו הלקויה.

ב 1994 נפטר שטריפל בפראנקפורט.

© Bundesarchiv Berlin (Sig. BDC/SSO, Trzebinski, Alfred, geb. 29.08.1902)

דר. אלפרד טראבינסקי (Dr. Alfred Trzebinski)

(1902 עד 1946) ב-1941 הוא היה רופא במחנה הריכוז אושוויץ, מאוחר יותר במחנה במיידנאק. בשנת 1943 הוא מונה לרופא המחנה בנויאנגאמה. הוא היה גם פעיל ביחידה המיוחדת, בה ביצע דר. הייסמאייר את ניסיונותיו המדעיים כביכול. הוא השתתף גם ברצח הילדים.

אחרי המלחמה הוא ניסה להתחבא, אבל ב-1 לפברואר 1946 הוא נעצר, ובמשפט בבית קוריו הוא נידון למוות.

היינריך ויהאגן (Heinrich Wiehagen)

(1911 עד 1945) היה קצין זוטר במחנה הריכוז נויאנגאמה. עזר ללילהלם דריימאן וליוהאן פראהם לתלות את האסירים המבוגרים במרתף ההסקה. במאי 1945 הוא היה אחד מהשומרים באוניית הפליטים שהופצצו בטעות ב אגן העיר ליבק בים הבלטי. אסירים הרגו אותו, כשירה בפליטים שהיו בתוך המים.

זכויות כל הצילומים, אלא אם כן צוין בפירוש אחרת אצל אתר הזיכרון נויאנגאמה.